

Povestea lui Pinocchio

A fost odată un cizmar pe nume Geppetto, care tare ar fi vrut să-și facă o păpușă, și, când primi o bucată de lemn de la prietenul său tâmplar, meșterul Cireașă, începu s-o cioplească, gândindu-se fericit: „Am să-i spun Pinocchio”.

Dar, dintr-odată, Geppetto auzi un glas: Au! Mă doare!

Spre marca lui uimire, bucata de lemn era însuflețită.

Bătrânul își continuă munca și după ce ciopli capul, îi făcu părul și ochii. De îndată ce se apucă să-i modeleze nasul, acesta începu să crească, și, oricât tăie Geppetto din el, tot rămase prea lung. Nu-i termină bine gura, că aceasta și începu să râdă și scoase limba afară.

Când cizmarul îi făcu mâinile, marioneta îi smulse peruca de pe cap și, când avu picioare, îl lovi cu piciorul. Cu lacrimi în ochi, Geppetto spuse:

-Nici nu te-am făcut bine, și deja ești obraznic cu tatăl tău! Apoi luă păpușa de braț și încercă s-o învețe să meargă, dar Pinocchio, de cum se ținu pe picioare, începu să alerge prin încăpere și fugi în stradă.

Din fericire, un gardian se propti în mijlocul străzii și-i tăie calea fugarului, ducându-l înapoi la tatăl său.

Pinocchio îi ceru iertare lui Geppetto, și acesta, bun la suflet, îl mângâie pe cap. Ba mai mult, îi facu un costumăș din hârtie înflorată, o pereche de pantofi din scoarță de copac și o căciuliță din miez de pâine. Păpușa își îmbrățișă tatăl și strigă fericită:

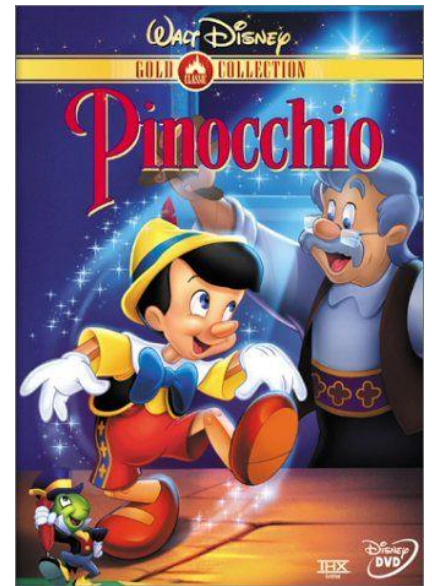
-Vreau să merg la școală, să mă fac cuminte și să te ajut!

Geppetto, înduișat, îi răspunse:

-Îți mulțumesc, copile, dar nu avem bani să cumpărăm nici măcar abecedarul.

Pinocchio se întristă, iar meșterul, după ce căzu pe gânduri, se ridică brusc în picioare și, îmbrăcându-și vechea haină de postav, ieși grăbit din casă. Puțin mai târziu se întoarse cu un abecedar în mână, dar fără haină. Afară ninge.

– Si haina, tătucă? întrebă Pinocchio.

-Am vândut-o, căci îmi ținea prea cald, răspunse Geppetto. Pinocchio sări la gâtul lui, ca să sărute un tată așa de bun. Când ninsoarea încetă, păpușa de lemn, cu abecedarul sub braț, porni spre școală plină de intenții bune.

Dar muzica unei orchestre, pe care o auzi pe neașteptate, îl atrase spre o piață unde lumea se îngheșuia în jurul unui cort mare, viu colorat. Școala fu uitată.

– Ce-i în cortul ăsta? întrebă un băiețel.

– Nu știi să citești?! E Marele Teatru de Păpuși!

– Și cât costă intrarea?

– Patru bani! îi răspunse același băiețel. Cine îmi dă patru bani pe cartea aceasta nouă? întrebă atunci Pinocchio cu glas tare.

Un vânzător de vechituri din apropiere îi cumpără abecedarul și Pinocchio intră fericit la teatru.

Cum ajunse înăuntru, una dintre păpușile de pe scenă îi observă prezența și strigă:

– E Pinocchio! Hai, vino aici cu noi!

Și Pinocchio, încântat, se urcă pe scenă în mijlocul noilor săi prieteni.

Atunci își făcu apariția păpușarul Mănâncă-Foc, o namilă de om înspăimântător la vedere:

-Ce-i hărmălaia asta? Gata! Ajunge! Toți în rând, în seara asta facem socotelile!

Seara, Mănâncă-Foc se puse la masă, dar, când își dădu seama că nu avea lemne de foc să gătească, își aminti de nepoftitul care întrerupsese spectacolul:

-Vino aici, Pinocchio! O să te folosesc în loc de vreascuri! Biata păpușă începu să plângă și să se roage:

-Tătuță, tătuță, salvează-mă... nu vreau să mor!

La auzul rugilor lui fierbinți, Mănâncă-Foc se înmuie: „Cine știe cât de mâhnit va fi taică-său dacă l-aș arunca în foc! Îl voi arde pe Arlecchino!”

Dar Pinocchio începu să plângă în hohote, și mai amarnic decât înainte:

– Fie-vă milă, Excelență! Vă cer îndurare pentru bietul Arlecchino. Nu e drept să moară în locul meu. Ardeți-mă pe mine! Mănâncă-Foc rămase uluit:

„Ia te uită!” își spuse el. „Până acum n-am mai întâlnit o păpușă cu suflet de erou!” Așa că adăugă pe un ton mai blând:

– Chiar ești un băiat bun! În seara asta ați scăpat, dar data viitoare va fi vai de cel căruia îi vine rândul!

Îl puse pe Pinocchio să-i spună povestea lui și, impresionat de bunătatea lui Geppetto, îi dăruî păpușii cinci monede de aur.

– Du-i-le tatălui tău! Spune-i să-și cumpere o haină nouă din partea mea!

Pinocchio, bucuros, părăsi teatrul de păpuși. Se întorcea acasă în fugă, când dădu peste un motan pe jumătate orb și o vulpe șchioapă și nu reuși să-și țină în frâu dorința de a le povesti ce noroc dăduse peste el. Cei doi, cum văzură monedele de aur, puseră iute la cale un plan și îi ziseră:

– Dacă vrei să-l faci cu adevărat fericit pe tatăl tău, ar trebui să-i duci și mai multe.

Dar ce trebuie să fac pentru asta? întrebă Pinocchio, curios.

În Țara Neghiobilor, știm noi un câmp numit „al Minunilor”, unde, dacă pui într-o groapă un țechin de aur, a doua zi găsești un ditamai copacul plin de monede noi, abia ieșite din găoace, explică vulpea.

Pinocchio, în naivitatea lui, se lăsă convins de cei doi prieteni falși și sfârși la hanul „La Racul Roșu”, ca să-și sărbătorească viitoarea bogăție.

După cină și o scurtă odihnă, ar fi trebuit să se întâlnească toți trei la miezul nopții, ca să ajungă la Câmpul Minunilor, dar Pinocchio, trezit de hangiu la ora stabilită, află că motanul și vulpea o șterseseră de ceva vreme. Nu-i rămase decât să pornească singur spre pădure, când, pe neașteptate...

– Banii sau viața! îi porunciră doi bandiți cu măști pe față. Pinocchio, care ascunsese monedele sub limbă, nu răspunse, și în zadar încercară cei doi să afle unde erau banii. Molanul și vulpea, căci ei erau tâlharii cu fața acoperită, îi puseră bietului Pinocchio un laț în jurul gâtului și-l agătară într-un copac, apoi se îndepărtară, amenințându-l:

Vei atârna acolo până când te vei hotărî să vorbești! Ne întoarcem mai târziu să vedem dacă te-ai răzgândit!

Între timp, Zâna cu Părul Albăstrui, care locuia în apropiere, auzi văicărelile păpușii. De la una dintre ferestrele castelului său, îl văzu pe Pinocchio cum se legăna dând din picioare...

I se făcu milă de el și hotărî să-l salveze, așa că Pinocchio, care părea mort, se trezi imediat la castel, într-un pat cald și moale, în timp ce corbul, cucuveaua și greierele, trei vraci cu faimă, îl tămăduiau cu un leac foarte amar. Zâna cea bună, mângâindu-l, îl îndemnă:

- Acum, câ te simți mai bine, spune-ne ce s-a întâmplat!

Pinocchio începu să povestească, dar, când binefăcătoria lui îl întrebă unde erau monedele de aur, spuse că le pierduse, deși, între timp, le ascunsese în buzunar. De îndată nasul începu să-i crească, iar zâna cea bună, râzând, observă:

- Tocmai ai spus o minciună, de asta îți crește nasul! Pinocchio, roșu de rușine, începu să plângă.

Atunci zâna bătui din palme, și de îndată sosi un stol de ciocănitari care începură să-i cioplească din nas, aducându-l la mărimea normală.

- Amintește-ți că nu mai trebuie să spui minciuni, altfel nasul ți se va lungi! îl dojeni zâna. Și acum du-te la tatăl tău!

Recunoscător, Pinocchio porni în fugă spre casă, dar, aproape de stejarul cel viguros, dădu din nou peste motan și peste vulpe, care-l păcăliră din nou să îngroape monedele. A doua zi se întoarse încrezător, dar, vai! Monedele dispăruseră fără urmă, și el fu nevoit să se întoarcă acasă mâhnit.

Tatăl său îl certă pentru absența îndelungată, dar apoi îl iertă, și chiar și la școală păpușa fu primită cu bucurie, căci toți credeau că, în sfârșit, se cumințise. Încă o dată însă, apărui cineva care să-l abată de la drumul cel bun: Fiti!, copilul cel mai neastâmpărat din clasă.

- Nu vrei să vii cu mine în Țara Distracțiilor, unde nimeni nu învață și ne jucăm toată ziua? În seara asta trece căruța care mă duce acolo, îi spuse el lui Pinocchio.

Pinocchio uită imediat promisiunile făcute și, când bătui miezul nopții, urcă și el în diligența ce ducea către Țara Distracțiilor. Era trasă de douăsprezece perechi de măgari, încălțați cu cizmulite de piele deschise la culoare.

Toată lumea urcă în diligență și Pinocchio, peste poate de fericit, încălecă în spinarea unui măgaruș. Țara Distracțiilor îi aștepta pe toți!

Găsi acolo totul exact așa cum îi promisese Fitiț: copiii se jucau și nu mergeau deloc la școală.

Pinocchio fu tare fericit, până într-o bună dimineață, când se trezi și avu parte de o surpriză neplăcută: pipăindu-se, constată că peste noapte îi crescuse o pereche de urechi păroase.

Rușinată, păpușa își trase pe cap o șapcă mare și se duse după Fitiț. Însă și prietenului său îi apăruseră două urechi lungi de asin. Cei doi se priviră îndelung unul pe celălalt și apoi izbucniră în râs. Dar, pe neașteptate, Fitiț se făcu galben ca ceara și începu să se clatine:

– Ajutor! Ajutor!

Și Pinocchio se clătina deja și începu să plângă. Fețele celor doi băieți luară formă de bot și amândoi se transformară în măgaruși.

Când le auzi răgetul, stăpânul trăsurii care-i adusese în Țara Distracțiilor își frecă mâinile de mulțumire: „Iată doi asini noi de vândut la târg”.

Aceasta era așadar soarta cruntă ce-i aștepta de copiii care părăseau școala ca să-și petreacă zilele jucându-se! Fitiț fu vândut unui țăran, Pinocchio însă fu cumpărat de proprietarul unui circ, care voia să-l antreneze să facă sărituri și să danseze.

Ce calvar era viața de măgar! Trebuia să mănânce fân și paie în fiecare zi și era lovit cu biciul ca să învețe numerele dificile de circ.

Într-o zi însă, silit să sară printr-un cerc, Pinocchio căzu rău și începu să șchiopăteze.

Directorul circului îl chemă pe argatul de la grajd:

– N-am ce să fac cu un măgar șchiop. Du-l în piață și vinde-l! Dar nimeni nu cumpăra un asin atât de jalnic și, în cele din urmă, un oarecare spuse:

– Îl iau numai pentru piele. Trebuie să fac un tambur pentru orchestra din satul meu.

În schimbul a câțiva arginți, Pinocchio își schimbă stăpânul și, auzind ce soartă cruntă îl aștepta, începu să ragă lung și cu jale.

Omul duse asinul pe malul mării, îi atârână o piatră grea de gât și, cu o funie îl legă de un picior, apoi îl împinse în apă.

Se așeză pe o stâncă, ținând funia în mână și aștepta ca măgarul să moară înecat, ca să-i poată jupui pielea.

Sub apă, Pinocchio simți că atâta-i fusese. Într-o clipă se gândi la neazurile pe care i le făcuse lui Geppetto, la promisiunile pe care nu le ținuse și ceru milă încă o dată zânei.

Zâna îi auzi rugămintea și, văzând că Pinocchio mai avea puțin și se îneca, trimise către el un banc de pești mari care începură să mănânce carnea asinului până când ajunseră la oase, adică la lemnul din care era făcut Pinocchio. Acolo, peștii se opriră din mâncat, și Pinocchio simți cum funia îl trage afară din apă.

În locul măgarului mort, omul, buimăcit, văzu cum la suprafața apei iese o păpușă vie, care se zbătea ca o zvârlugă.

După ce își reveni din uimire, îngăimă, aproape plângând:

-Și măgarul pe care l-am aruncat în mare unde e?

-Măgarul sunt eu! răspunse păpușa.

-Tu?! Să nu care cumva să crezi că poți să-ți bați joc de mine! Dacă mă înfurii, nu știu ce...

Pinocchio îi povesti de-a fir a păr povestea lui:

... și iată cum se face că, trăgând de funie, ați dat de o păpușă vie în locul unui asin mort!

— Nu mă interesează povestea ta! urlă omul, înfuriat. Știu că am cheltuit douăzeci de arginți ca să te cumpăr și îmi vreau banii înapoi! Dacă nu mai am asinul, o să te duc la piață și o să te vând ca lemn de foc!

Și, cu aceste cuvinte, începu să tragă de funie, încercând să aducă păpușa pe stâncă. Pinocchio însă se dezlegase între timp, așa că făcu o săritură, se aruncă în apă și scăpă înot.

— Adio, stăpâne! Când veți avea nevoie de lemne de foc pentru sobă, amintiți-vă de mine!

Și, fericit să fie din nou o păpușă de lemn, înotă iute cât mai departe de plajă.

În scurt timp, nu mai era decât un punct mic în mijlocul mării și, visând cu ochii deschiși la momentul întoarcerii acasă, în brațele iubitoare ale lui Geppetto, după atâtea pățanii, se legăna vesel în apă.

Dar nenorocirile lui, din păcate, nu se încheiaseră. Un rechin enorm, înfricoșător, ieși din apă în spatele lui. Speriat, Pinocchio văzu fălcile uriașe care-l urmăreau și încercă să scape. Monstrul însă se apropia tot mai mult. Păpușa încercă să schimbe direcția, dar în zadar, așa că își adună forțele să se salveze, căci simțea în urma lui curentul apei care intra în căscătura uriașă a gurii. Brusc, fu înghițit împreună cu o sumedenie de pești, care avuseseră nenorocul de a înota în calea rechinului.

Împins cu putere de șuvoi, Pinocchio fusese atât de zguduit încât, pentru o vreme, se simți amețit.

Când își reveni, se trezi într-un întuneric deplin. Auzea deasupra lui șuieratul înfricoșător al răsuflării peștelui. Începu să meargă de-a bușilea pe un fel de pantă, strigând:

– Ajutor! Ajutor! Salvați-mă! Nu-i nimeni care să mă salveze?! Deodată zări un fir de lumină și, pe măsură ce se apropia de el, văzu tot mai limpede o flăcăruie ce strălucea în depărtare.

Merse mai departe, când... Iată! Dar cum se poate? Pinocchio! Copilul meu! Tu ești!

Cei doi, meșterul și păpușa lui, se îmbrățișară, plângând de emoție, și printre lacrimi începură să-și depene peripețiile.

Geppetto, cu ochi strălucitori, mângâie capul păpușii și îi povesti cum nimerise în burta rechinului:

-Te-am căutat peste tot și, pentru că nu te găseam pe uscat, am pornit pe mare, dar am fost răsturnat de o furtună și înghițit de rechin.

– Tata, suntem încă teferi! spuse Pinocchio. Să fugim! Și, de mână cu Geppetto, păpușa începu să urce prin trupul monstrului. Ajunseră în gâttelejul rechinului, care, spre norocul lor, dormea cu gura deschisă.

– Iată, acum e momentul să fugim! șopti Pinocchio și după puțin timp înota vârtos, ținându-l pe umeri pe Geppetto. Chiar cu o zi înainte, rechinul se apropiase de plajă, așa că reușiră să ajungă repede la țărm.

De-acum se iveau zorile, și Geppetto era pe jumătate mort de frică și de frig.

– Sprijină-te de mine, părintele meu drag, o să vezi că o să găsim din nou drumul spre casă! îl încurajă Pinocchio.

Într-un târziu, izbutiră să ajungă acasă și Pinocchio se schimbă cu adevărat. Muncea până târziu, împletind coșuri de răchită ca să câștige pâinea pentru el și tatăl lui. Apoi, aflând că zâna cea bună era bolnavă, nu-și mai cumpără o haină nouă și, cu banii economisiți, cumpără merinde pe care i le trimise.

Într-o noapte, Pinocchio avu un vis foarte frumos în care zâna cea bună îi mulțumea și dimineata, când se uită în oglindă, își dădu seama că nu mai era același. Se preschimbase într-un băiețel chipeș. Geppetto îl strânse la piept cu drag.

– Ce s-a ales de vechiul Pinocchio din lemn? îl întrebă copilul, încă neîncrezător.

– Stă chiar în fața mea! îi răspunse Geppetto. Când copiii răi se cumințesc, își schimbă viața și înfățișarea!